

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 330/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Geregom, Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Tpo 26/2017 z 9. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] (ďalej len sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 26/2017 z 9. mája 2017.

2. Zo sťažnosti a z príloh vyplýva, že *„Uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, úradu hraničnej a cudzineckej polície. Národná jednotka boja proti nelegálnej migrácii. Odd. operatívnej činnosti a vyšetrovania Stred, Skuteckého 19, Banská Bystrica zo dňa 4.1.2017 ČVS: UHCP-80/NJ- S-2016 bolo vznesené obvinenie proti mne sťažovateľovi za zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1. ods. 3 písm. f/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, d/, i/, j/, Tr. zák. z toho dôvodu, že som bol označený ako organizátor a zakladateľ skupiny, ktorá vyhľadávala ľudí na žobranie, ktorým som mal kontrolovať vyžobrané peniaze, zabezpečiť presun týchto osôb do mesta [REDAKOVANÉ] v Spolkovej republike Nemecko, kde osoby, ktoré sa tam dostali mali byť nútené vykonávať žobranie a vyžobrané peniaze odovzdať obvineným resp. spoluobvineným v mojej trestnej veci. Neskôr, resp. od môjho vzatia do väzby 7.3.2017 až do dnešného dňa som obdržal listinu o zmene právnej kvalifikácie od vyšetrovateľa, kde som bol upozornený na to, že moje konanie bude ďalej kvalifikované ako zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1. 3 písm. f/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. Toto upozornenie je k dnešnému dňu (ku dňu písania sťažnosti) jediným úkonom, ktorý bol vo veci vykonaný od 7.3.2017. Aj samotný Krajský súd v Banskej Bystrici na neverejnom zasadnutí konanom dňa 9.5.2017 bol nútený konštatovať, že z trestného spisu skutočne vyplýva, že od prvotných úkonov vo veci vyšetrovateľ za viac ako jeden mesiac (aj keď to bolo viac) nevykonal žiadne ďalšie procesné úkony. Ku dňu podania tejto sťažnosti to však už bude takmer tri mesiace bez pár dní čo som vo väzbe a od vznesenia obvinenia takmer 5 mesiacov. Za procesne relevantný*

úkon nemožno považovať upozornenie vyšetrovateľa o zmene právnej kvalifikácie. Treba však pre úplnosť zdôrazniť, že 19.5.2017 bola snaha vyšetrovateľa vykonať procesné úkony, avšak k tomu nedošlo po upozornení obhajoby, že tieto vykonať nemožno, pretože osoby ktoré chcel vyšetrovať vypočuť v procesnom postavení obvinených, nemali obhajcov či už ustanovených alebo zvolených za situácie, kedy ide o obhajobu ex offo, pretože represia - trestná sadzba vo veci je 12 - 20 rokov. Sťažovateľ odkazuje na obsah týchto výsluchov.

Podanou sťažnosťou jednak namietam prietahy v konaní, ako aj neopodstatnené zvýrazňovanie existencie väzby tým, že sa posudzuje bez procesne relevantného úkonu za vinu mne kladené konanie aj podľa ods. 4 Tr. zák. pokiaľ ide o zločin obchodovania s ľuďmi. Takýto prístup je zjavne porušovaním práva na spravodlivý proces, čo je v rozpore s čl. 46 Ústavy SR. Ja sťažovateľ som preto toho názoru, že v prvom rade došlo k prietahom vo vyšetrovaní nečinnosťou vyšetrovateľa, čo konštatuje aj KS v Banskej Bystrici v Uznesení z 9.5.2017 5Tpo/26/2017, ak sa väzobná vec nevybavuje neodkladne a urýchlene, pretože od vznesenia obvinenia uplynuli takmer tri mesiace a vo veci sa nekoná. Prietahy v konaní rozhodne nezapričiňuje sťažovateľ, ktorý je väzobne stíhaný. Niet preto absolútne žiadnych pochybností o tom, že ku dňu podania tejto sťažnosti dochádza k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy SR. čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach (1 ÚS 592/2016. I ÚS 137/02) poukázal na skutočnosť, že ak v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je toto treba skúmať vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu a to najmä skúmaním troch základných kritérií : zložitost' veci. správanie účastníka konania a postup súdu prípadne orgánu činného v tr. konaní (obdobne I ÚS 41/02). Pokiaľ ide o prvé kritérium podľa názoru sťažovateľa vec nie je zložitá a ak sa javí byť, tak nech sa konajú procesne relevantné úkony, aby nastal vo vyšetrovaní posun, ktorý by svedčil či už v môj prospech alebo neprospech. Keďže som vo väzbe, správanie mňa sťažovateľa ako procesnej strany v tr. konaní nemôže byť iné, len také, že som vždy k dispozícii orgánom činným v tr. konaní. Napokon akonáhle som sa dozvedel počas môjho pobytu v NSR, že bolo vznesené obvinenie proti mne, kontaktoval som telefonicky vyšetrovateľa, ktorý ma usmernil, aby som sa po doliečení v NSR vrátil do [REDACTED]

■ a prihlásil sa u vyšetrovateľa. Tak sa ja stalo. Treba zdôrazniť, čo napokon vyplýva aj z celého spisu, že obštrukcie v žiadnom smere nespôsobili ani obhajoba.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ bez procesne relevantného úkonu došlo k upozorneniu na zmenu právnej kvalifikácie vyšetrovateľom, konal Krajský súd v Banskej Bystrici 9.5.2017 v rozpore aj so zásadami, ktoré vyjadril už Ústavný súd SR v Náleze III. ÚS 29/2015, keď v súvislosti s väzbou uviedol, že súd rozhodujúci o väzbe je povinný vysporiadať sa aj s otázkou, či zadokumentované dôkazy racionálne odôvodňujú kvalifikáciu skutku a či posudzovanie skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty nebolo vedené len na účely bez primeraných dôvodov zvýšiť závažnosť predmetného skutku tak, aby sa na tento skutok nevzťahovalo premlčanie. Vo veci sťažovateľa nepochybne, keďže tu bola nečinnosť vyšetrovateľa, bol sledovaný cieľ zvýšiť závažnosť skutku právnou kvalifikáciou podľa ods. 4 zločinu obchodovania s ľuďmi. Takto chcel vyšetrovateľ pred súdom dokumentovať tú skutočnosť, že ide o veľmi závažnú vec, kde represia predstavuje trest v rozpätí 12 -20 rokov, čo dokumentoval len výpismi z prevodov v banke bez ich stotožnenia alebo vykonania relevantného úkonu, či tieto majú súvis s predmetom tr. stíhania a či vôbec pochádzajú z tr. činnosti. Za takejto situácie je potom viac ako zjavné, že aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9,5.2017 5Tpo/26/2017 trpí vadami spočívajúcimi v nedodržaní práv vyplývajúcich z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 17 ods. 1. 2 a 5 v náväznosti na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

3. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálehom takto rozhodol:

„1/ Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 5Tpo/26/2017 porušil právo ■ ■ na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom porušil aj čl. 17 ods. 1,2, a 5 Ústavy SR a práva podľa čl. 5 ods. 1, písm. c) ods. 3, 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré porušené boli uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 5Tpo/26/2017.

2/ *Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tpo/26/2017 zo dňa 9.5.2017 sa zrušuje a Okresnému súdu v Banskej Bystrici sa prikazuje , aby prepustil [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] neodkladne z väzby na slobodu.*

3/ *Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 374,80 Eur... do dvoch mesiacov od doručenia nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Gerega, advokáta a konateľ'a Advokátskej kancelárie Gereg & Messingerová, s.r.o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica...“*

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

7. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Táto viazanosť ústavného súdu sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení práv iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

8. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

9. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1

dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. V súvislosti s porušením označených práv postupom krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej už vyslovil, že procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy (čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny) sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

11. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie uvedených práv v súvislosti s uznesením krajského súdu, odmietol po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti pre neexistenciu vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označených práv a namietaným uznesením krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru

12. Zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu okresnému súdu 7. apríla 2017, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 76/2017 z 21. apríla 2017 tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol, neprijal jeho písomný sľub, nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka a navrhovanú peňažnú záruku neprijal. Súčasne zmenil dôvody väzby u sťažovateľa tak, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku sa vzťahujú aj na obzvlášť závažný zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 a 3 písm. f) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) a j)

Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Sťažovateľ podal proti uvedenému uzneseniu okresného súdu priamo do zápisnice o rozhodnutí sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil obhajca sťažovateľa. Spisový materiál v predmetnej veci bol krajskému súdu predložený 27. apríla 2017. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 26/2017 z 9. mája 2017 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podanej sťažnosti. Spis bol okresnému súdu vrátený 16. mája 2017 a obhajcovi sťažovateľa doručený 23. mája 2017.

13. Podľa názoru sťažovateľa vyplývajúceho z jeho argumentácie uvedenej v sťažnosti došlo k priesťahom vo vyšetrovaní z dôvodu nečinnosti vyšetrovateľa poukazujúc na skutočnosť, že od vznesenia obvinenia sťažovateľovi uplynulo päť mesiacov a od začiatku jeho väzobného stíhania tri mesiace. Súčasne sťažovateľ zastáva názor, že v jeho trestnej veci došlo k neodôvodnenej zmene právnej kvalifikácie skutku vyšetrovateľom na obzvlášť závažný zločin, čím došlo k zvýšeniu závažnosti spáchaného skutku s úmyslom vyhnúť sa jeho premlčaniu.

14. Z obsahu sťažnosti teda vyplýva, že sťažovateľ nenamieta naplnenie materiálnych podmienok samotnej väzby ani dĺžku konania na krajskom súde pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby. Sťažovateľ namieta procesný postup vyšetrovateľa, ktorý vo väzobnej veci sťažovateľa bezdôvodne nekoná neodkladne a urýchlene a bez vykonania relevantného dokazovania zmenil právnu kvalifikáciu skutku. Z uvedených dôvodov podľa názoru sťažovateľa aj napadnuté uznesenie krajského súdu porušuje ním označené práva.

15. V súvislosti s už uvedenými námietkami krajský súd v uznesení sp. zn. 5 Tpo 26/2017 z 9. mája 2017 uviedol:

„Krajský súd po preskúmaní predloženého trestného spisu zistil, že je síce pravdou, že vyšetrovateľ vo veci od vzatia obvineného do väzby, resp. od rozhodovania krajského súdu o prvotnej sťažnosti obvineného, nevypočul žiadneho iného svedka, neurobil žiadny taký procesný úkon, z ktorého by vyplývalo, že vo veci konal okrem toho, že zabezpečil do

spisu výpisy z účtov, ktoré preukazujú, že je možné predpokladať, že skutočne obvinený sa dopustil obzvlášť závažného zločinu obchodovania s ľuďmi v zmysle § 179 ods. 4 Tr. zák.

Tak, ako to krajský súd konštatoval už pri predchádzajúcom rozhodovaní o sťažnosti obvineného, obvinený sa dlhodobo zdržiava v zahraničí, jeho obrana o tom, že sa tam liečil na choré srdce a preto žil v Nemecku, sa javí v danom štádiu trestného stíhania krajskému súdu ako nevierohodná a správne teda zatiaľ naďalej platí podozrenie, že by sa práve pobytom v zahraničí mohol vyhýbať trestnému stíhaniu, čím krajský súd verifikuje, že existuje u neho dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/ Tr.por.

Pokiaľ ide o podozrenie, že by obvinený mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti a či existuje u neho podozrenie aj na väzobný dôvod v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., aj tu musí krajský súd zatiaľ konštatovať, že takéto podozrenie naďalej existuje, takéto podozrenie vyplýva najmä z toho, že obvinený sa trestnej činnosti dopúšťal po dlhší čas tak, ako o tom vypovedajú jednotliví svedkovia, ktorí boli zatiaľ vo veci vypočutí a zabezpečoval si tak aj zdroje na obživu.

Za týchto okolností, keďže krajský súd sa stotožnil s napadnutým uznesením, musí konštatovať, že dôvody sťažnosti obvineného nie sú akceptovateľné a preto musel túto sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por.

Krajskému súdu je zrejmé, že v danej trestnej veci ide o rozsiahle trestné stíhanie a o početnosť trestnej činnosti obvineného, avšak to neznamená, že orgány činné v prípravnom konaní nemusia vo veci konať priebežne a rýchlo. Tak, ako to správne konštatoval v sťažnosti obhajca obvineného, z trestného spisu skutočne vyplýva, že od prvotných úkonov vo veci vyšetrovateľ za viac ako jeden mesiac nevykonal žiadne ďalšie procesné úkony. V prípade, ak by sa tak nestalo a aj naďalej by bol vyšetrovateľ vo veci nečinný, je to signál či už pre prvostupňový alebo odvolací súd, aby dôsledne skúmal, či aj za takýchto okolností dôvody väzby obvineného naďalej trvajú, ak by na prieťahy v konaní niesol práve vinu orgán činný v trestnom konaní. Pokiaľ obvinený v sťažnosti poukazoval na svoj zlý zdravotný stav, takéto okolnosti v žiadnom prípade nespochybňujú dôvody väzby a navyše aj z trestného spisu vyplýva, že pobyt obvineného vo väzbe mu jeho zdravotný stav nezhoršuje a je mu poskytovaná náležitá zdravotná pomoc.“

16. Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým patrí interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neopodstatnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

17. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

18. Krajský súd (v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných pre rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby) vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného v uznesení okresného súdu, ktorého právne závery akceptoval. Súčasne z napadnutého uznesenia krajského súdu v súvislosti s námietkami uvedenými v sťažnosti vyplýva, že krajský súd preskúmal postup vyšetrovateľa v trestnej veci sťažovateľa a veľmi jednoznačným spôsobom mu vytkol nečinnosť pri vykonávaní procesných úkonov v trvaní presahujúcom jeden mesiac s upozornením na možnosť budúceho prehodnotenia dôvodnosti ďalšieho trvania väzby, ak tieto prieťahy budú pokračovať. Krajský súd tiež poukázal na závažnosť trestnej činnosti sťažovateľa, pre ktorú túto nečinnosť nevyhodnotil v danom štádiu trestného konania ako takú, ktorá by odôvodňovala prepustenie sťažovateľa na slobodu. K námietke o neopodstatnenej zmene právnej kvalifikácie skutku na obzvlášť závažný zločin obchodovania s ľuďmi krajský súd poukázal na vyšetrovateľom získané výpisy z účtov, ktoré túto zmenu preukazujú.

19. Ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v uplatnenej sťažnosti poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď.

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd pripomína, že toto ustanovenie sa vzťahuje na prvotné rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody, t. j. na rozhodovanie o vzatí do väzby, pričom sťažovateľ namieta rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby. Ústavný súd preto aj v takýchto prípadoch sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené.

21. Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na všetky uvedené závery bolo o sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

23. Nad rámec uvedeného je potrebné podotknúť, že na dodržiavanie zákonnosti v prípravnom konaní dozerá konkrétny prokurátor príslušnej prokuratúry (§ 230 ods. 1 Trestného poriadku). Sťažovateľ však neuviedol, či vôbec využil jemu dostupný prostriedok nápravy a podal žiadosť príslušnému dozoru vykonávajúcemu prokurátorovi o preskúmanie postupu vyšetrovateľa podľa § 210 Trestného poriadku a s akým výsledkom.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2017